

THIÊN CHÚA VẪN Ở VỚI TÂM HỒN KHIÊM CUNG TAN NÁT

... Câu chuyện bắt đầu vào một buổi sáng, khi người láng giềng nóng nảy và hung dữ, đến nhà đe dọa chửi mắng thân phụ tôi. Lúc đó tôi đang ở phòng bên cạnh nên nghe rõ mọi lời qua tiếng lại. Tức khắc, tôi dâng lời cầu nguyện, tha thiết xin THIÊN CHÚA cho an bình và hòa hợp trở lại nơi hai gia đình ở cạnh nhau. Tôi linh cảm cha già cần được che chở, nên xin Chúa gìn giữ phù hộ người. Cùng lúc, tôi linh cảm hai đứa con nhỏ người hàng xóm sắp lâm trọng bệnh. Khi ý tưởng đến, tôi thân thưa ngay cùng Chúa: - Không, lạy Chúa, con không có ý xin Chúa điều đó! Con chỉ xin Chúa ban hòa bình và an ninh cho hết mọi người.

Tuy nhiên tôi linh cảm: Tai họa chắc chắn xảy ra nhưng sau đó sẽ mang lại điều lành.

Vì công việc bắt buộc, tôi phải vắng nhà trong hai tuần lễ. Tận tâm tâm tôi không chút lo âu, vì biết rõ THIÊN CHÚA sẽ chăm sóc cha mẹ già cách riêng ..

Dầu đặt trọn niềm tin tưởng nơi sự phù trợ của THIÊN CHÚA, tôi vẫn bị cám dỗ trở về nhà vào Chúa Nhật kế tiếp, xem Song Thân có gặp khó khăn nào không. Lạ lùng thay, Chúa Nhật đó, tôi không tài nào thu xếp công việc để trở lại gia đình thăm viếng cha mẹ. Tôi đành ở yên tại chỗ và chỉ trở về sau hai tuần như chương trình dự định.

Thân phụ tôi đón tôi ở nhà ga xe lửa vào lúc nửa đêm. Trên đường về nhà, như thường lệ, người kể tôi nghe những chuyện xảy ra trong thời gian tôi vắng mặt. Cha tôi cho biết: Ngay hôm sau ngày tôi ra đi, hai bé gái - Clementia 9 tuổi và Amelia 7 tuổi - con người hàng xóm, bỗng ngã bệnh nặng. Thật bất ngờ và không ai giải thích được tại sao. Mọi người cuống cuống lo lắng. Cả thầy 8 lần, người ta mời nhiều bác sĩ khác nhau đến chẩn bệnh và chữa trị cho hai đứa trẻ, nhưng vô hiệu. Hai bé gái tiếp tục bị đau bụng dữ dội.

Khi thức dậy vào sáng sớm hôm sau, tôi nghe như có tiếng nói bên tai:

- Lấy hai ảnh vảy phép lạ (ảnh vảy Đức Mẹ ban ơn) đem trao cho Clementia và Amelia!

Hồi ấy, tôi không có thói quen giao thiệp với láng giềng, nên phân vân không biết xử sự ra sao. Tôi muốn giữ thái độ kín đáo, đối với gia đình cũng như đối với hàng xóm. May mắn thay, vào chính lúc tôi bước chân ra khỏi nhà thì bà ngoại của hai bé cũng ra khỏi nhà. Vừa trông thấy bà, tôi đến gần cất tiếng nói:

- Chào bác. Nghe tin hai cháu đang đau. Vậy xin bác đem hai ảnh vảy Đức Mẹ làm phép lạ vào đeo cho hai cháu. Chắc chắn hai cháu sẽ được khỏi bệnh!

Bà cụ tỏ ra ngỡ ngàng trước cử chỉ của tôi. Thứ nhất, vì tôi là con trai người hàng xóm, tôi mở lời chào và nói chuyện với bà. Thứ hai, tôi lại tự ý giúp bà trong cơn nguy khốn, và lại đề nghị phương thể bất ngờ! Quá ngạc nhiên, bà cụ chỉ biết đơn sơ chấp nhận và hứa sẽ cho hai cháu đeo ngay hai ảnh vảy Đức Mẹ ban ơn.

Và đúng như lời Đức Mẹ MARIA hứa, vào chính chiều hôm ấy, hai bé Clementia và Amelia khỏi bệnh và chạy chơi như không có chuyện gì xảy ra.

Sau biến cố lạ lùng đó, bà cụ láng giềng trở về cùng Chúa. Từ đấy, bà tham dự Thánh Lễ thường xuyên và không bao giờ bỏ lễ Chúa Nhật. Hơn thế nữa, một nhóm tín hữu Công Giáo trong làng đều đặn quy tụ nơi nhà bà để lần hạt Mân Côi chung, sùng kính Đức Mẹ MARIA. Hai bé Clementia và Amelia theo gương Bà Ngoại, ngày nào cũng cùng Bà Ngoại lần hạt, đọc kinh và cầu nguyện với Đức Mẹ MARIA.

... "Đấng mang danh chí thánh, Người phán như sau: Ta ngự chốn cao vời và thánh thiện, nhưng vẫn ở với tâm hồn khiêm cung tan nát, để ban sức sống cho tâm hồn những kẻ khiêm cung, và ban sinh lực cho những cõi lòng tan nát. Vì Ta chẳng trách cứ luôn luôn, không giận"

hờn mãi mãi, kéo hơi thở mọi sinh linh chính Ta làm ra, trước mặt Ta, sẽ phải lụi tàn. Vì tội nó ham lợi mà Ta giận dữ, Ta đã đánh nó, đã ấn mặt trong cơn giận dữ, nhưng nó vẫn ngổ nghịch, theo con đường nó muốn. Những nẻo đường nó đi, Ta đều thấy cả, nhưng Ta sẽ chữa nó cho lành, sẽ dẫn nó đi và cho nó đây tràn an ủi” (Sách Isaia 57,15-18).

(“Le Ciel Parmi Nous”, Éditions Bénédictines, 1997, trang 63-65)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt